

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ**ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ**

Το ἀπόγεια της μελαγχολίας του μεγάλωσεν. "Εγίνε πειδιά μαύρη και πειριώδης, πιο βλόστηνγή, αισθανότας τα νύχια της νά του σφέγγουν και νά του πατώσουν την παρδίτι. Στόδικονειό δέν είτεν κυνέτι. Τα τρυπέταια είτεν άδειαντα, διόρθωδος; είτεν σωτίσει και σύνεντα, μέτρη μινές πτερύσιαν και βιβλίνζιν. Ο κινέτης; ρυρούσε τόνινγιλές του και διαν τὸν είδε τον γέλασε και τον κούνησε το χέρια.

— Χρόνια πολλά;

Τον ἥθες να κλαψή, κάτι τὸν ἔσπιγγε στὸ λαϊκὸν καὶ δὲν ἔδωσε καιποὺι ἀπόρησι. Κι ιθησε οὐδὲ μια γωνια καὶ κύτιες ἔξω. Οι ωρίγες τὸν περινύ λιωστιν, πετούσιν γύρω του καὶ τὸν ἐνοχλοῦσιν. 'Ο νωριγέλε, ἔνορχη καθε τόιο. Εἴται δ, οτο; δρογχιώδης ποὺ είχε ἀκούσει μέτρο χρόνου στὴ διτλινή καὶ αὐτὸς στὸ σπίλι του, κιτω στὸ χωριό, διαν ο πατέρας; του ψυχοῦρος γρούσε. 'Η μέλινηση αὐτῆς τοῦ ἔφερε ἑνὸς ποιόδες; πέντεινες δ' εἰς; μιν θιλέρες.

Ο ἀγένις φωνούδε δυνατεῖν κινέσαντας τὶς τέκια πότορες νά τολέσουν. Οι δροῦσι ήσιν γε μέτροι κόστιο. Περγούν παν μάτεξ παπούλουν μι κοτούσι κιθε λογῆ; καὶ δικαίενται κριτοῦντα δέματα με φύτα... Η ιεραίδη μικρού, κοπέλες καὶ μάγγες; ἀλόητο σρόμιζεν μὲ χρωματιστές μικρές; στρυμέρες; ή γιορτὴν είλειν γενική καὶ ἡ χιριά μάτια με τὴ φωνήματα της πισιονού; είχε μπει σὲ κιθε κινδύνι. Μονάχη αὐδούς είτεν ἔχηρος; καὶ συνήιστορά; Ποτε δὲ είλειν εἰτίκην εἰτίκην εἰτίκην λύτην δι Πιπάλο; Διγόνος. Σ' διέτις τις μεγάλες γιορτές τοῦ χόνου, δάκιν δ κάσος; χιρεται, αυδούς; δυνιωθε την ἔνημα του νά τὸν σοσώνει. Μικρούδες παιδιές; ἀπομήσεις ἔχοντας ἀκότι να τὸν λυτήσουν. Θι είλειν βιθειτο πλιτειά εύνυχισ ἔνος; ἢ μπορούσε νά φύγῃ μικρού, κάπου σ' ἔνα μέρος; ξηριό, ω; που νι περάσουν οι γιορτές. 'Η χαρά του κοσιού τὸν πλήγμαν; ή μονάχην τὸν πότεις φιρμάκι, γιατὶ δὲν είχε κινένι μέτρο; καὶ τι βράδυ θι γύριζε δολομόνχος στο ψυχοῦ δωματίου του, μὲ τούς γυμνούς τοίδους; καὶ τὸ σκληρό, φτωχού τον κεββάτι.

Φυσούστε δυνατοί ζερούροι, δι ουχανός είτεν μαύρος; και τὸ κρῦνο δυωτό. Κι ἔνιωθε μάταγκιλές ν' ἀεριθινούν και να τριγγίζουν στὴ ράχη του. Ο ἀτινάτιος; ρόχος του ναργιλέ ἄχισης να τὸν φοβήσῃ. Παραμέρισα, απότοισα τὸ γκαρδσόνι που είχε σταθή πλαιγι του δεισι για ν' ἀνοίξῃ δάσκοπη συγκήτηση καὶ ἔψυγε. Κάποιος τὸν κυνηγούσε και

δὲν μπορούσε νά ξεχωρίσῃ ἀν είτεν ὁ ἥχος τῶν ίδιων του βημάτων, ὁ χωριύ· ενος; καὶ διάτοιο πνεῦμα τῆς μονιξιᾶς καὶ τῆς λύτης; του, ἡ ή κιτερια τοῦ ίδιου τοῦ Θεανθρώπου, ποὺ τὸν είχεν ἀρνιγάθη ἔπειτα ἀπὸ τόση βισυνα, ἀφού είχε παψει να γελάει κ' ἔνοιωσε καλύ πώ; ή ζωή του στὸν κόπτο ουτό δια πντα ή ίδια, ἀχρ' η καὶ υλιτερή. Επενέχε στούδιος δρόμους χωρίς κιτεύθυση, ή βουή τού κόπτου τὸν ζίλικη. Παιδιάν τραγουδούσιαν τὰ καλλιντε μπρός στὰ μαγ· ζι·

Οι ούμανοι σάγαλλονται,
χιλιερι ή φύσις δλη....

'Εγέλασε πικρά κι' ἔσται επε τῷ βῆ μι του πιό ἀργό. Γιατί λοιπόν ελεγ γιν τοδι εψιαστε; Κι δ ούντως είτεν σκοτεινός και γύμω τού τίτοτα δέν είτεν ἀλητού χιρούτενο. Κίτω ἀπό τὴ λάμψη τῶν προσώπων λάθε διμιβτη είτεν χρηματημη, αιώνια κι ἀνέξιλετη τη γανωμάτισ της ἀνωνιζε, τοῦ πόνου καὶ τῶν φροντιδών. Κ' πωχή του είτεν διως τὸ βαθύς ἔνος; τιφού γεμάτο σκότος; κι' ἔρπετα!

Σλέψιμε πώ; δε ψιτορούσε σᾶν ταυρόλιο αιρούση χιλοδοή τῆς πιραιωνή; μια; ςτοχέουσε τι έβροντα. 'Έχουσε τὸ χέρια στις τσέπες; καὶ τι κιτέζηκε, σᾶν ἀγάλι, ποὺ τὸ κυνηγούσε και βρόσετε τη στηλί του για νά φυλαχτη, γεμάτο πληγές κι αίτατα. Κι ἔκει δέν είτεν κανές. Ο τιβενιάρη, κοιμισμένος πάνουσ ο' ἔναν πάγκο, ἐσήκωσε βραχει το νυσταγμένο κεφάλι του, διαν ακούσε τὰ βημάτα του. Δεν είτεν τακτικός πελάτης, δὲν τὸν είχε δει ποτέ, και τὸν κύταζε μὲ τὰ κόκκινα αἵτιν τὸν υπνο καὶ τὸ κρασί μάτια του, τρίβοντας τις ποησιένες του βλεφαρίδες.

— Ζητάτε κανένα; τού είπε μὲ φωνή βραχνή και φαγισμένη.

— Νά πιω...

Και κάθησε σ'ένα στρογγυλό τσιγγινο τραπέζι, γεμάτο ακαθαρτό.

— Νά πιτε;

Τού φάνηκε περιεργο. Παραμονή ἀπόγεια, ποιός είτεν ανύστις πού πήγαινε στὴ ταβέρνα; Σηκωθήκε μὲ ἀργά, συρμένα βήματα και σήμωσε στὸν πάγκο, γυρίζοντας τὸ

